

Erkek Kiyafeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Kıyafet veya giyim insan için fitrîdir. Bunun anlamı insanın giyinmeyi yaratılışının bir gereği olarak yapmasıdır, sonradan moda olduğu ya da birileri teşvik ettiği için değil, fitratından geldiği için üzerinde kıyafetle yaşar insan. Moda veya etkilenmeyle kıyafetin şekliyle ilgilidir.

Müslümanlar olarak kadın kıyafeti üzerinde daha yoğun ve hassas duruyoruz ancak bu durum erkekler için giyinmenin serbest bir alan olduğu ya da kıyafetle ilgili sorunları olmayacağı manasına gelmez. Allah Teâlâ erkeklerde de tıpkı kadınlarda olduğu gibi kıyafetler için belli bir kural düzeneği getirmiştir. Evet, kadının avret açısından hacmi daha büyük olduğu için onun kıyafeti daha yoğun konuşulur ama Rabbimiz erkeklerle de kesinlikle uyacakları kuralları koymuştur.

Zira kıyafet sadece soğuktan korunmak amacıyla giyiliyor değildir ya da yalnızca çirkin yerlerimizi örtmesi için giymeyiz. İnsanın hayatında, ahlakında ve kişiliğinde etkisi görülen bir değerdir kıyafet. İnsanların kıyafete bakışları bizi kıyafetin sahibine bakışlarıdır.

Müslüman erkeklerin pardösüden çoraba varıncaya kadar kıyafetlerinin hepsi için, iman ettikleri dinin o konuda ne dediğine bakmaları gerekir. Kıyafet ve tesettür kelimelerini bütünüyle kadınlara havale edip erkekleri başıboş zannetmek kesinlikle Müslümanca değildir. Bu hakikati iyi anlayabilmemiz için Kur'an-ı Kerim'den bir ayeti iyice tahlil etmemiz lazımdır. Araf suresinin 27. ayetinde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتِهِمَا

“Ey Âdem’in çocukları, dikkat edin, şeytan sizi aldatmasın; tıpkı babanızı cennetten çıkardığı gibi. Onları cennetten çıkarırken avretleri görünecek şekilde çırılçıplak bırakmıştı.”

Bu ayetle beraber Hz. Âdem’in cennetteyken yaşadığı ve her Müslüman’ın temel bilgi dağarcığında yer alan hayat hikâyesini hatırlamamız gerekir. Allah Teâlâ’nın babamız Âdem ve eşi Havva’ya cennette yaşamalarını emir buyurduktan sonra onlara koca cennette sadece bir ağaç gösterdiğini ve ona yanaşmamalarını emir buyurduğunu biliriz. Bu şart ile Âdem aleyhisselam ve anamız Havva cennette kaldılar.

Allah, Âdem aleyhisselamı yarattığında, ondan önce cennette bulunan İblis adlı mahlûk onun yaratılışını haset etti ve Allah’ın Âdem aleyhisselamın önünde bütün meleklerin saygıyla eğilmeleri emrini uygulamadı. Kendince haklı bir gerekçesi de vardı ve çamurdan yaratılan bir mahlûkun önünde secde etmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine Allah Teâlâ onu cezalandırdı, İblis melun (lanetlenmiş) hâle geldi. Çünkü secde etmeyerek başkaldırdığı Âdem aleyhisselam değil, Allah’tı.

Böylece kovulmuş bir mahlûk olan İblis, Âdem’den intikam almak için planlar tasarladı ki bunların en önemlisi Âdem’in de cennetten kovulmasını sağlamaktı. -Elbette Allah’ın iradesi dâhilinde olmak kaydıyla- ona ulaştı ve cennette ebedî kalmanın sırrını öğreteceğini, bunun için ‘yasak elma’ ağacından yemesi gerektiğini söyledi.

Yasak ağacın niye yasaklanmış olduğunu merak eden babamız Âdem aleyhisselam, cennette ebediyen kalmak istemenin de teşvikiyle ağaca tuttu, meyvesine el değdirdi. Bu sefer Allah’ın emrine aykırı davranmış olduğundan Rabbimiz onu ve Havva anamızı da şeytanla beraber cennetten kovdu. Cennetten kovulma veya dünya gurbetine geliş maceramızın başlangıcı böyledir.

*

Konumuz Âdem aleyhisselamın bu macerası değil ancak meselenin bize maliyetini ve nasıl yansıdığını anlayabilmek için bunları tekrar etmemiz faydalı olacaktır. Yukarıda zikrettiğimiz ayet-i kerime, mukaddes kitabımızın başka birçok ayetinde anlatılan bu ‘cennetten çıkarılma’ hadisesinden bir miktar farklılıkla bahsetmektedir. Şeytanın insanı cennetten çıkarma sürecinin başlangıcında çırılçıplak olma bulunmaktadır yani Allah öncelikle ceza olarak onların üzerlerindeki elbiselerini almıştır. Kendisi cennetten kovulan İblis, Âdem ve Havva yüzünden kovulduğu için onlardan intikamını, ikisini çıplaklaştırarak almıştır.

Bu ayrıntıdan net olarak çıkarılabilecek sonuç şudur ki İblis’in yeryüzünde namaz, oruç, hac, Kur’an, İslam devleti gibi başlıklardan önce peşinde olduğu, insanın çıplaklaşmasını sağlama projesidir. Dolayısıyla insan, fitratı gereği örtünen bir mahlûk olduğu için, onun çıplaklaş(tırıl)ması kılcal damarlarına kadar etkisi görülecek bir fitrat müdahalesidir. İblis ilk başarısını bu konuda elde etmiş ve bununla Âdem aleyhisselama ilk büyük darbesini vurmuştur. O zamandan şimdiye ve şimdiden sonraya kadar en büyük emellerinden biri de fitrata direkt müdahale manasına gelen çıplaklaşmadır. Biz bunu modacıların ya da Paris’te bir kıyafet firmasının yapmakta olduğunu zannede duralım, projenin asıl sahibi İblis’tir ve planlamaları daha o cennetteyken başlamıştır.

Altını çizerek ikaz etmek gerekir ki kıyafet konusu sadece kadınlarla ilgili bir mesele değildir. Ahlakı, dini ve kişiliği ciddi anlamda etkileyen bir tesirinden söz edilebilecek ‘kıyafet’ meselesinde İblis’in çıplak bıraktığı ilk insan bir erkekti, bunu unutmamak gerekir. Allah’tan gelen bu çıplaklaştırma cezası Havva kadar Âdem’e de isabet etmişti. Bu nedenle konuya, erkek veya kadın, insanların fitratlarını tarumar eden ve aslı cennette başlayıp dünyada devam eden büyük bir felaket olarak bakılması yerinde olur.

Cami bahçelerinde dahi erkeklerin don benzeri kıyafetlerle dolaşıyor olabilmeleri, cennette çıplaklık cezasına çarptırılmış bir babanın çocukları olmalarından kaynaklanır. Allah Teâlâ’nın şahsiyeti yıpranmış, ahlakı çözülmüş ve dinî hassasiyeti düşmüş insanlara vereceği ilk ceza işte bu en doğal ihtiyaç ve görüntü olan kıyafetin kaybı yani çıplaklaşmadır.

Kıyafet ve giyinme konusunu bir tür moda meselesi zanneden ve mesela “şu hoca niye ikide bir kıyafet konusuyla uğraşiyor” diye meraklanan kimseler, Araf suresinin yukarıda zikrettiğimiz ayetini Rabbimizin nasıl bitirdiğine dikkat etmelidirler:

إِنَّهُ يَرِيكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

“Siz şeytanı görmüyorsunuz ama o sizi görüyor. Biz şeytanları, imanı olmayanların dostları yaptık.”

Bu ifade hangi ayetin bitiminde geçmektedir, dikkat edilsin.

Bir insanın âlim olmasına gerek yoktur ki bu ayet-i celilede bahsedilene anlasın: İblis’in insanla uğraşma projesinin başlangıcı kıyafettir çünkü kıyafetin çıkarılması kolaydır. Buraya yapılacak bir müdahale sonucunda başarı elde ederse şeytan, eriyip kaybolanın ahlak ve din olacağı da barizdir. Böyle bir erimeden sonra da namaz ile oyalandırması, orucu sulandırması, hacca riya bulaştırması veya Kur’an’ı inkâra teşvik etmesi hayda hay kolaydır. Zira şahsiyetinden taviz veren ve ahlakını sıfırlayan insanın namazı bırakması diye bir zorluktan artık söz edilemez.

Konfeksiyon mağazası ve kıyafet üreten dükkân sahibi Müslüman kardeşlerim bu ayet-i kerimeden çıkarılacak dersleri uzun uzun düşünmelidirler. Bir erkeğin pantolonu veya gömleğinin Müslüman vakarı ve şahsiyetini yansıtmaması ya da sıradan olması arasındaki farkı bu mübarek ayetten tespit edebiliriz. Çocuklarımızın kıyafetleri üzerinden kime benzediklerini tasavvur edemeyecek ve bunu önemsemeyeceksek reşit oldukları ve yaşları ilerlediklerinde Allah’ın şeriatına ne kadar bağlı

kalabileceklerini de önceden görebiliriz demektir. Çünkü şeytanın projesini kıyafet üzerinden başlattığı ve bu mevzide teslim olanların şeytanlara dostu olacağını Rabbimiz kitab-ı keriminde haber vermekte ve bütün müminleri açık şekilde ikaz etmektedir.

Ancak buradaki vurgumuz her Müslüman'ın illa şalvar giyeceği ya da cübbeye bürüneceği değildir; Müslüman şahsiyetini sıfırlayıp kumaştan önce ahlakın yırtıldığına işaret edecek tarzda giyinilmemesidir vurgulanan. Biz kıyafeti fitratımızın gereği olarak giyiyoruz ve Allah'ın istediği gibi giymek zorundayız. Fitratımız Allah'a teslim olmadıktan sonra alınımızın ona secde etmesini beklememiz de zordur.

Araf suresinin 27. ayetini kim, nasıl anlamıştır bilmiyoruz ama şeytan bu ayetin kastettiğini gayet iyi anlamıştır. Bu nedenle görülür ki Müslüman toplumlarda köklü değişimlere imza atmak isteyenler her şeyden önce müminlerin başına koyacağını ne olması gerektiğiyle işe başlamışlar, insanların karnını doyurmayı vaat ederek toplumu ele geçirenler önce kadınların ne giyeceğiyle çalışmaya girişmişler ve diğer milletlerin uzay yatırımları yaptığı bir çağda kumaşla-konfeksiyonla uğraşmışlardır.

Bütün dünyada zalimler erkeğin ve kadının evvela aklının bedenine takılıp kalması için mücadele etmişlerdir. Getirilen bu minvaldeki yeni uygulamaların Müslüman giyimine aykırı olduğunu söyleyenleri de hor görmüşler, toplumun önünde duran birileriye de idam ederek ortadan kaldırmaya kadar ileri gitmişlerdir. Müslüman erkeğin-kadının kıyafetinin cennet standartlarında ve fitrata uygun olması için mücadele eden ve seviyesiz bir hayat sürülmesi için yatırım yapanların en büyük düşmanı böyle kimselerdir. Bu nedenle bir şapka konusundan dolayı ümmetimizin yetiştirdiği mühim âlimleri asmakta sakınca görmemişlerdir.

Erkek sadece giyinmiş olmak ya da üşümekten korunmak için giyinmez. Erkeğin kıyafeti de namazı, hacı, ahlakı ile ilgilidir ve bu alanda yüzde yüz serbest bırakılmış değildir. Rabbimiz namaza duracağımız zaman en güzel kıyafetlerimizi giymeyi emir buyurduğuna göre bir bakıma kıyafet, dinin direği olan namazın direğidir dahi denebilir. Meseleyi 'giyinmek' düzeyinden ileri böylece taşırsak giyinmenin güzel görünmek meselesi olmaktan çıkıp Allah'a teslimiyetle bağlantıları da olan bir noktaya taşındığı kabul edilecektir.

Ümmet-i Muhammed olmak gönülleri Resûlullah'a teslim ettiğimiz gibi elbiselerimiz veya parmağımızdaki yüzüğümüzü de ona teslim etmemizle mümkündür. Her şeyimiz onun dediği gibi olacaktır; Müslüman erkeğin altın yüzük kullanmamasını buyurmuşsa bu böyle olacaktır. İnsan yalnızca kıyafet meselesine çekidüzen vererek toplumu değiştiremiyor olabilir ama Âdem'in aldanmayan çocuğu olmak herkesin kendi elindedir.

Elbette bu arada erkeğin ve kadının kıyafetinde gündeme getirmemiz gereken ana konu, bir standart olduğudur. Mesela kadınların şayet Müslümanlar muhakkak çarşaf giymeleri gerektiğini Allah'ın hiçbir kulu iddia edemez çünkü mühim olan tesettürdür, bu sağlandıktan sonra giyilenin çarşaf veya yorgan olması mühim değildir. Tesettür ile kastedilen de erkeğin baktığında kadının hassasiyetine dair bilgi sahibi olamamasıdır, bu şartı sağlayan herhangi elbiseyse tesettürün koşulu yerine getirilmiş, Allah'ın emri uygulanmış ve şeytan mağlup edilmiş demektir. Sokaklarda tesettürüyle dolaşan Müslüman kadınlar ve mümin haşmetiyle dolaşan erkekler -Allah onlardan razı olsun- şeytanın gözünün ortasına yumruğu indiren birer mücahittir. Lâkin tekrar altını çizelim ki tesettür konusu, erkeklerin kadınlara fatura edip tamamen kenara çekilebilecekleri bir mesuliyet olmaktan uzaktır. Müslüman erkeklerin de Amerikan kıyafetleri veya Paris sokakları şartlarıyla Müslüman toplumda yaşamaları razı olunabilecek bir şey değildir.

Diğer yandan Müslümanca giyinmenin yırtık pırtık giyinmek anlamına geleceği, ütülü kıyafete kem gözle bakılması gerektiği ya da pahalı kumaş giyilmemesi türünden manalara geleceği zannının da

hatalı olduğunu belirtmek lazımdır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem diğer her hususta olduğu gibi bu konuda da ölçümüzü belirlemiş ve “*yyin, için, giyin ama israf etmeyin*” buyurmuştur. Bu hükümde israf etmek ve kibirli davranmamak vurgulanmış ama üzerindeki kıyafetin pahalı olamayacağı söylenmemiştir.

Fakat asgarî ücretle geçindiği hâlde üzerindeki kıyafetin asgarî ücret tutarında olması bir israftır, burada ‘pahalı giyinmenin yasak olmaması’ durumunun dışına çıkıldığı ve farklı bir manzaranın olduğu barizdir. Ayağını yorganına göre uzatmak gerekir. Zengin olan ve sırf çocuğuna verdiği harçlık bile asgarî ücret kadar dolgun birinin üzerindeki kıyafetle asgarî ücretle geçinenin giydiği pahalı kıyafet doğru bir karşılaştırma olmaz. Bütün nimetler gibi zenginlik eseri kıyafet de israf edilmediği ve çarçura uğramadığı sürece Allah’ın helalidir. Helal kazanılmış malla zengin olan Müslüman’ın sözelimi özel bir terziye özel bir kumaşla özel bir kıyafet diktirmesinin hiçbir mahsuru yoktur –herhâlde işçisinin maaşından kırarak bunu kul hakkı lekesiyle yapanın durumundaki çarpıklığı fark etmek de aynı konu değildir.

Resûlullah aleyhissalatu vesselam, “Allah kuluna verdiği nimeti onun üzerinde görmek ister” buyurmuştur. Serveti olan birinin illa pejmürde dolaşması yerine göre riya bile olabilecek tehlike içerebilir.

Hiçbir insanın güzel giyinmek ve şık olmak arzusu suç değildir. Müslüman olunca bakımsız, ütüsüz ve yırtık giyinmenin hemen peşinden geleceğini söyleyen yanlış söyler. Pejmürde kıyafet ‘İslam kıyafeti’ değildir ya da tek başına sarık sarmak yahut şalvar giymek mümini ‘İslamîleştirmiş’ olmaz. İsraf ve kibir neticesinde yasaklanmış olmadıktan sonra Müslümanlar sokaklardan en yakışıklı insanlar olarak dolaşabilirler. Allah’ın nimeti müminlere layık değil de kime layıktır? Resûlullah aleyhissalam Efendimiz ashabını bu mantıkla yetiştirmiş ve onlara, “*insanların yanına gidiyorsunuz ve orada beni temsil ediyorsunuz, bir yere giderken bindiğiniz hayvanlar iyi olsun, kıyafetinizi düzeltin ve topluluk içinde en şık siz görünün*” buyurmuştur. (Ebu Davud, 4089)

Kendi kıyafetinden daha az şık veya pahada hafif giysi giyiyor diye kıyafetini diğer Müslüman üzerinde bir kibir vesilesi olarak taşıyamayacağı gibi mümin erkeklerin ipekli elbise giymesi de mümkün değildir. Müslüman erkek saf ipekten üretilmiş mendil de kullanamaz. Aynı zamanda hadis-i şeriflerin ‘şöhret kıyafeti’ olarak zikrettiği giysi erkekler için haramdır. Bu ifadenin geldiği anlam şudur: Mesela yüz kişilik bir köyde doksan dokuz kişinin giydiğinin zıddına değişik bir kıyafet bu kapsama girer; bulamadığı, olmadığı için alınan değil de özellikle farklı giyilip dikkat çekmek kastedilen. Şahsiyetindeki boşluğu elbiseyle doldurmak isteyen ve bir nevi ‘kıyafetle aldatma’ denebilecek bu eylem yasaktır.

Erkekler kadın kıyafeti de giyemezler; çorabından mendiline, başlığından saatine kadar. Çıplak olmanın hükmü neyse böyle giyinmenin hükmü de erkek için odur. Erkek erkeğin saatini, kadın kadının ayakkabısını giyebilir ama bunun tersi olamaz ve bu ciddiyet kıyafetin her türünde korunmalıdır.

Hem erkek hem kadın için yasak olanlardan biri de kâfirleri simgeleyen kıyafetlerdir. Kâfirlerin Hıristiyan veya Yahudi olduklarını göstermek için giydikleri yani bir çeşit dinî tarafı bulunan kıyafet, Müslüman için haramdır. Müslüman erkeğin kıyafetinin İslamlaştırılmasından bahsederken, tabii olarak onu gördüğünde Hıristiyanlığa ait bir simgeyi hatırlamanın bu kapsama girdiği aşikârdır ancak aşırı gidilecek bir çizgi de değildir bu konu. Mesela gömlek bir Hıristiyan kıyafeti değil, Avrupa kıyafetidir. Üretim menşei itibarıyla Avrupalı bir giysidir ama insanlığın eski devirlerinden beri var olan bir elbisedir, şimdiki hâli Avrupalılar’ın ona verdiği biçimdir. Bunu Hıristiyanlık veya Yahudilik adına yapmamışlardır zira onlar adına yaptıkları kıyafetler bellidir.

Bir gömlek veya ceket sırf Avrupa'da üretildiği için haram olmaz, haramlığı dinî bir anlam taşıması veya fasıklığı simgelemesi durumunda devreye girebilir. Bu bakımdan çocuklarımızın saç tıraşının kâfirlere benzeyip benzememesi çok önemli bir ayrıntıdır. 'Berber böyle yapmış' bahanesi bir çıkış değildir. Dinimiz tıraşımıza karışmayacak da neye karışacaktır. Dinimiz her alanı ve hayatın her noktasını kapsar, Allah'tan ayrı bırakılabilmiş bir yerde İslam karakteri oluşmaz.

Bu arada hatırlanması faydalı bir başka husus da şudur ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, erkeklerin kıyafetinin yere sürünecek kadar uzun olmasını yasaklamıştır. Biz Efendimiz aleyhisselamın giydiği kıyafetin aynısını giymediğimizden bu uyarının kapsamına tam manasıyla girmiyoruz ancak yine de pantolonumuz veya pardösümüz ayak topuğumuzun alt seviyesine indiğinde bu kapsama girileceği unutulmamalıdır.

Müslüman erkeklerin kıyafetinde dinimizin renk ayrımının olmadığı bilinmelidir. 'Müslüman yeşil giyineceksin' türünden bir dayatma mümkün değildir ya da beyaz giymenin çok özel hükmünden söz edilemez. Yalnızca bazı âlimlerimiz hadis-i şeriflerdeki ayrıntılara dikkat ederek baştan sona her şeyini kıpkızıl kırmızı giyinmenin mekruh olduğu bilgisini çıkarmışlardır. Ancak Müslüman erkek için belli bir renk emrinden bahsedemeyiz. Ashab-ı kiram, evet, beyaz giyinmişlerdir ama bunu, yaşadıkları toplumda güneşi çok bir coğrafyada olmaları nedeniyle böyle bir genel tercih bulunduğu tespitinden ileri götürmemelidir.

Başta sarık şart değildir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile ashabı sarık kullanmışlardır, dolayısıyla bu başlık İslam kültürünü yansıtır. Takke de bunun gibidir. Efendimiz aleyhisselam yöresinin kıyafeti olarak bu başlığı kullanmıştır ve başına her ne koyduysa bizim için mübarektir. Ancak yaşadığımız toplumda buna müsamaha edilemediği ortada ve Müslüman erkekler bu nedenle taciz ediliyorsa sarık bir kenara bırakamayacağımız kıyafetlerden değildir. Allah'ın şeriatında sarık; farzlar, vacipler ve müekket sünnetlerle kesişmemektedir. Müslümanlar'ın toplum içinde başka şeyleri kaybetmelerine sebebiyet verecekse sarığı çıkarıp bir kenara koyabiliriz zira sarıktan daha değerli dinî kıymetlerimiz bulunduğu malumdur.

Mesela sakal ile sarık karşılaştırılsa sakalın Müslüman'da sarığın oturduğu yere gelemeyeceği teslim edilir. Sakal farz iken sarık daha kültürel bir noktada durmaktadır ve İslamî simge olduğu görülür. Elbette gönül ister ki müminler sarıkla ilgili hassasiyetlerini kazanabilecekleri günleri görseler ve bu minvalde işleri yapsınlar; ama sarık tek başına bir iş değildir, sarık sararak namaz kılınmış olmaz mesela ya da hadler uygulanmış olmuyor.

Son olarak hatırımızdan çıkarmamız gereken bir hüküm de Müslüman erkeğin altın yüzük kullanmasının yasak olduğudur.

Âlimlerimizin, Müslüman erkeklerin kıyafet giyerken avretlerini örtmeleri kadar dikkat ettikleri bir nokta da herkesin şahsiyeti ve toplumdaki ağırlığına uygun giyinmesidir. Bembeyaz sakalı olan biri sokakta atlele dolaşamayacağı ama on yaşında bir çocukta aynı durumun sırtımayacağı bunun örneğidir. Bu konuda dikkati belirleyen toplum örfüdür. Şeriatımıza düşman olmayan ve onunla çelişmeyen örf bölümleri giyimimizde belirleyici olabilir. Anlaşılır ki giyinmek yalnızca setr-i avretten ibaret değil, şahsiyet muhafazasına da yarayan bir fonksiyonu üstlenmekte ve Müslüman gözünde böyle biçimlendirilmektedir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.